

[Sigsgaard.]

partier, der gik under navnet det røde kabinet.

Blandt SF's medlemmer vedtog vi i starten af den periode at rejse krav over for socialdemokratiet om indgreb over for efterretningstjenesterne. Socialdemokraterne afviste på et møde, som parterne holdt, sådanne indgreb. Da vi fra SF's side i det samme møde beklagede os over, at vi medlemmer af samarbejdsudvalget, af det røde kabinet mente at blive aflyttet, og at det også skete under forløbet af vort samarbejde med socialdemokratiet, så blev i hvert fald Krag noget betænkelig, og han lovede at se på sagen. På det næste ugentlige møde i det røde kabinet sagde daværende statsminister Krag, at nu var den sag klar, vi ville ikke blive aflyttet — og så tilføjede han: så længe samarbejdet med socialdemokratiet stod på.

Vi forstod det klart som en bekræftelse på, at der i hvert fald havde fundet aflytning sted af en eller flere af os, og det kunne simpelt hen ikke forstås på anden måde. Nu passer det i øvrigt, forstår jeg, glimrende med de erfaringer, hr. Gert Petersen på anden måde har haft. Jeg skal lige sige, at jeg igen i dag har talt med forhenværende folketingsmedlem Kai Moltke om denne sag. Han var også medlem af det såkaldte røde kabinet for SF på det tidspunkt. Han har erklæret over for mig, at han har samme erindring om, hvad der skete i denne sag, som jeg har. Det stod os begge to helt klart, at der på det tidspunkt blev givet en bekræftelse fra daværende statsminister Krag af, at der havde fundet aflytning sted, og i øvrigt også af, at den ville blive suspenderet, så længe samarbejdet mellem SF og socialdemokratiet fandt sted. Jeg synes, det hører hjemme i debatten her.

*Justitsministeren (Orla Møller):*

Det er glædeligt for mig at kunne konstatere, at der i dette folketing er bred forståelse for nødvendigheden af det arbejde, der øves af politiets og forsvarrets efterretnings-tjenester.

Jeg er også glad for at kunne konstatere, at man ikke nøjes med at sige, at arbejdet er en nødvendighed, men at man også har udtrykt sin tillid til den form, hvorunder

det sker, og også til de personer, der har ansvaret for det.

Jeg har lyst til at føje til, at jeg føler mig i hvert fald fuldstændig tryk over for det arbejde, der laves i begge efterretningsvæsenernes tjeneste. Jeg føler mig også tryk ved, at jeg får den oplysning, der skal til. Jeg føler mig også sikker på, at man helt og fuldt arbejder på lovens grundlag; det kan ikke siges stærkt nok i en atmosfære, hvor det oses af mistænksomhed i en sådan grad, at det er omsonst for mig overhovedet at gå ind i en alvorlig debat. Det er i den grad beskyldninger og påstande, det fyger med fra folketingets talerstol i dag, at der er ingen grænser for, hvad man vil kunne komme frem med i næste omgang. En debat af den karakter — og den er vi selvfølgelig vant til at tage herinde, også med meget bred margen — giver meget lidt mulighed for en saglig debat omkring tingene.

Jeg har også lyst til at sige, at undertiden tager denne os af mistænksomhed så stærk farve, at det næsten nærmer sig — ikke engagement, men et engagement, der er ude i det fanatiske, som når hr. Wilhjelm tager ordet i denne forbindelse.

Jeg er nødt til at sige nogle bestemte ting om nogle af de mange påstande, der er ført frem her i dag. For det første til det, hr. Ib Nørlund sagde. Der er hverken tale om ligegyldighed eller suffisance, når en minister udtrykker sin absolutte vilje til, at lovlighed skal være baggrunden for det arbejde, vi drøfter i dag. Tværtimod. Der er heller ingen ligegyldighed eller suffisance, når man afviser en lang række påstande, som er grebet ud af den blå luft. Det er nødvendigt for mig at sige, at den form, hvorunder hr. Ib Nørlund forsøgte at koble ulovlighed — begået og erkendt begået — sammen med lovlige virksomheders lovlige arbejde, er uantagelig. Jeg kan da let stå og sige her, at jeg er enig med hr. Ib Nørlund i, at metoder med at plante breve, med at svine hinanden til personligt, og hvad der nu ellers er sket i denne sag, det er moralsk både forargeligt og forkasteligt. Men det er helt meningsløst at forsøge at antyde, at det skulle være sket fra de lovlige efterretnings-tjenester, og når man oven i købet drister sig til at sige, at det både er sket med viden og med tilskyndelse, så er jeg nødt til at protestere og sige,